

Melankoli

– Vedat Akıllı · 02 Haziran 2014

Ezilir ruhu insanın bazen, sığmaz olur ya dünyaya. Paramparçadır yüreği, sığınacak bir liman arar ya.

Bir inşirah makamı arayışıdır bu, 'ya rabbim kalbimi genişlet ferahlat yüreğimi gider sıkıntımı' halidir.

Bağırarak haykırmak ister, sesini duymak istemeyenlere inat, kulaklarında bir şamar olmak ister sesiyle. Sonra insanın en uzun cümlesine döner, dönmek zorundadır. Kendine döner, yüreğine döner, içine döner, susar sadece, susar, uzun süre susar... Susmak en uzun cümlesidir insanın zira.

Yürür yağmurun ıslattığı caddelerde. Cadde ıslanır, kendi ıslanır. 'Yane yane' bir yürüyüşdür bu. Yürüdükçe yanar, yandıkça yürür. Yaşamalıdır, yaşamak için yürümelidir, yürümek için azığını alır yanına tek azığını, yüreğini. Alarak yanan yüreğini azık olarak yanına yaşamaya yürüyerek gitmelidir. Bu yüzden yürür... Islatır yağmur, ıslattıkça yağmur, ferahlar yüreği insanın. Üşür sonra. Üşür vücudu ancak ısınır yüreği. Geceye sığınır ya insan, karanlıklara. Karanlıklar gizler diye mi geceye sığınır insan? Geceye gömülür bazen, bazen gömer geceyi içine, gecenin karanlığında aydınlanır. Gece ışık olur insana, yol bulur gecenin ışığından. Gecenin karanlığında göz pınarlarından dökülen birkaç damla yaşın tonlarca ağırlığıdır sırtında insanın.

Bir dostun omuzudur aranan. Utanmadan, sıkılmadan, öylesine rahat, öylesine kasılmadan bir dostun omzunda ağlama isteğidir. Aldırmadan kimselere, ağlayabilme özgürlüğü ve rahatlığıdır arzulanan, ya da ağlaşma isteğidir.

Çekip gitmek ister ya insan, tanıdık bütün simalardan kaçarak, bildik bütün isimleri unutarak, hayatın telaşından uzaklaşarak çekip gitmek ister ya... Bazen kaçmak ister ya insan. Ama bir soru vardır nereye? diye. Hayata koşanlara inat, hayattan kaçıştır bazen kurtuluş. Kaçarak dünyadan dünyasına sığınmak ister. Dünyasını dünyadan kurtarır. Dünyaları olmaz belki ama dünyası olur. ,budur kurtuluşun yolu, dünya sürgününden, yürek dünyasına sığınma. Dünyası olanlardan kaçmak.. dünyaya karşı esas duruşunu bozmak... Çünkü dünyasına ancak bu yolla ulaşılacaktır. Biricikliği vardır dünyasının çünkü.

Sonra bir şiirin mısralarına sığınır, hüznün şairinin Akif'in mısralarıdır sığındığı

Bana dünyada ne yer kaldı emin ol ne de yar; Ararım göçmek için başka zemin başka diyar Bunalan ruhuma ister bir uzun boylu sefer; Yaşamaktan ne çıkar günlerim oldukça heder.

Hepsinin üstüne; şiirin, gecenin, kaçışın, yağmurun üstüne, umut gelmeli aklına, umudu olmalı insanın. Yarına olan umudu ışık olmalı hüznüne. Umutla, ümitle ve imanla olmalı.